

Innst. O. nr. 80

(1999-2000)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om lov om endringer i lov 29. mai 1981 nr. 38 om viltet (viltloven)

Ot.prp. nr. 37 (1999-2000)

Til Odelstinget

SAMMENDRAG

Miljøverndepartementet foreslår i proposisjonen endringer i viltloven som skal klargjøre reglene om felling av rovvilt i forhold til prinsippet om differensiert forvaltning, og å utvide viltmyndighetenes muligheter til å felle vilt for å ivareta offentlige interesser. Det foreslås videre å lovfeste overføring av ansvar og virkemidler til kommunen, samt noen mindre justeringer i forbindelse med praktiseringen av viltloven.

Som bakgrunn for proposisjonen viser Miljøverndepartementet til at gjeldende rovviltpolitikk bl.a. er behandlet gjennom St.meld. nr. 27 (1991-1992), jf. Innst. S. nr. 182 (1991-1992), og St.meld. nr. 35 (1996-1997), jf. Innst. S. nr. 301 (1996-1997).

Den grunnleggende målsettingen i rovviltforvaltningen er å sikre levedyktige bestander av de fire store rovviltartene i Norge og samtidig opprettholde et aktivt jordbruk med mulighet til å la bufe og tamrein utnytte beiteressursene i utmarka. Det er derfor nødvendig med en differensiert forvaltning, der disse hensynene balanseres på best mulig måte. Dette innebærer at det i nærmere avgrensede områder ikke skal legges til rette for reproduserende bestander av store rovdyr, og at rovdyrbestandene i disse områdene i første rekke skal forvaltes gjennom bruk av skadefellingstillatelser og bestandsregulerende tiltak som lisensjakt og kvotefri jakt på gaupe. Regjeringen vil innenfor særskilte kjerneområder og forvaltningssoner for store rovdyr iverksette forebyggende tiltak og omstillingstiltak for å begrense skader på bufe og tamrein. Det understrekes i proposisjonen at det er spesielt viktig at målet om levedyktige bestander av bjørn og ulv, samt jerv i Sør-Norge, først og fremst kan nås gjennom forvaltningen innenfor kjerneområder eller fastsatte forvaltningssoner.

Felling av rovvilt for å forhindre skade på bufe og tamrein

Det foreslås i proposisjonen endring av § 12 i viltloven med sikte på en tilpasning av fellingsbestem-

melsen for rovvilt som gjør skade i forhold til prinsippet om differensiert forvaltning.

Det vises til at begrepet «vesentlig skade» gir lite veiledning i forhold til ønsket om differensiert forvaltning, og på denne bakgrunn foreslås det å ta ut vesentlighetskriteriet som et generelt kriterium i loven, og i stedet introdusere begrepet «differensiert forvaltning» i lovteksten. Det presiseres at kriteriene for felling skal være forskjellige for ulike områder, og bestemmelsen gir dermed grunnlaget for en romsligere fellingsadgang enn i dag i visse områder - mens arten skal være underlagt et strengt vern i andre områder.

Det vises videre til at begrepet «bestandens overlevelse» samsvarer med forpliktelsene i henhold til Bern-konvensjonen, jf. St.meld. nr. 35 (1996-1997). Departementet understreker at vurderinger knyttet til bestandens overlevelse er et skjønnsmessig spørsmål som forvaltningen må vurdere på faglig grunnlag til enhver tid. Bestandens overlevelse relaterer seg ikke til hvert enkelt individ, men summen av forvaltnings tiltak som skal ivareta bestandens overlevelse.

Det foreslås presisert i lovteksten at de særskilte kriteriene som skal gjelde i forhold til noen områder, skal sikre bestandenes overlevelse. Kriteriene og områdene vil derfor måtte tilpasses dette målet. Det understrekes at hvilke kriterier som må være oppfylt for å kunne felle individer av de enkelte rovviltarter, har nær sammenheng med artenes status innenfor Bern-konvensjonen.

Felling av andre viltarter som gjør skade og felling av vilt i særlige tilfeller

Det foreslås i proposisjonen endring av § 14 og ny § 14 a som innebærer innføring av bestemmelse om felling av vilt i særlige tilfeller. Bestemmelsen om felling gjøres mer konkret ved at det presiseres at det gjelder «vesentlig skade på eiendom som ikke omfattes av §§ 12-14». Begrepet «eiendom» omfatter også dyr, og dette innebærer bl.a. at ny § 14 a kan brukes i helt spesielle tilfeller av for eksempel fare for rovvil-

tangrep på andre dyr enn bufe og tamrein. Interesseavveiningen mellom rovdyr og husdyr skal likevel primært skje gjennom vedtak med hjemmel i § 12, og det er her tatt stilling til hvilke viltarter, hvilke husdyr og hvilket skadepotensiale som skal utløse felling etter nærmere avveiningskriterier i forskriften. Fellingsadgangen etter § 14 a for å hindre skade på naturlig fauna, flora eller økosystemer vil være begrenset til felling av vilt når det anses nødvendig for en forsvarlig forvaltning av det biologiske mangfoldet.

Departementet viser til at ny § 14 a gjelder alle viltarter. Når det gjelder truede arter, og særlig arter oppført i Bern-konvensjonen, forutsettes det at det ved skjønnsutøvelsen tas hensyn til kravet om at det skal sikres levedyktige bestander av arten i Norge. Adgangen til felling etter ny § 14 a gjelder når det anses nødvendig for å forhindre skade, som betyr at myndighetene etter en skjønsmessig vurdering har kommet fram til at felling er den mest effektive og hensiktsmessige løsningen for å forhindre den aktuelle skaden. Dette vil oppfylle Bern-konvensjonens krav om at felling bare kan skje når det ikke foreligger annen tilfredsstillende løsning.

Departementet viser til at myndigheten etter § 14 a for bestemte arter og problemområder kan delegeres til fylkesmannen eller til kommunen. Det understrekes at det må legges vekt på at felling av sårbare og truede viltarter kun skal skje etter en kvalifisert vurdering av kompetent myndighet. Målet er imidlertid å komme frem til et smidig system der beslutninger om felling kan tas raskt når situasjonen krever det.

Fellingstillatelse etter § 14 a kan gi adgang til bruk av fangstredskaper, motorkjøretøyer m.v. uavhengig av de regler som er fastsatt for jakt i medhold av viltloven § 9. Dette må imidlertid vurderes konkret i det enkelte tilfelle i forhold til Bern-konvensjonens begrensninger.

Departementet mener det er naturlig at vilt som felles etter § 14 a tilfaller viltfondet i kommunene.

Retten til jakt og fangst

Det foreslås i proposisjonen en utvidelse av retten til forfølgning av såret vilt på annens grunn. Dette er regulert i viltloven § 34, og det foreslås at begrepet «hjortevilt» erstattes med begrepet «storvilt», som omfatter elg, hjort, villrein, rådyr, villsvin, moskus, bjørn, ulv, jerv og gaupe.

Det foreslås videre et skille mellom jakt på jaktbare arter etter viltloven § 9 og felling av ikke jaktbare arter. Departementet går inn for muligheten for salg av jakt som i dag begrenses til de tilfeller der det er åpnet for jakt etter viltloven § 9. Videre mener departementet det er riktig å opprettholde hovedregelen om å forvalte arter som tilfredsstillende jaktbarhetskriterier på ordinær måte. Dette er imidlertid ikke til hinder for at

det for gaupe, som for de andre store rovdyrene, i gitte situasjoner kan iverksettes andre former for skademotivert felling med unntak fra grunneierretten, jf. forskrift om forvaltning av bjørn, jerv, ulv og gaupe som nå er på høring.

Overføring av ansvar og virkemidler til kommunene

Regjeringen ønsker å legge om forvaltningen av de utnyttbare viltressursene med sikte på en sterkere lokal forankring og med sterkere juridiske og økonomiske virkemidler på lokalnivået.

Det foreslås i proposisjonen endringer som vil føre til at kommunenes og rettighetshaveres ansvar og rolle styrkes. Endringene har virkning for kommunene innenfor følgende områder:

- kommunale fellingsavgifter og kommunale viltfond,
- kommunal håndtering av fallvilt m.v. av hjortevilt og bever,
- omlegging av erstatningsordningen for hjortevilt-skader på innmark,
- endring av viltfondets finansiering av kommunal drift.

Forslagene vil innebære endringer i rollefordeling og funksjoner innen det offentlige apparatet for viltforvaltning. Direktoratet for naturforvaltnings rolle som sentralt fagorgan vil bli tydeligere, men vil fortsatt være å gi nasjonale forskrifter om viltforvaltningen; fylkesmennene vil ha bedre mulighet til å være premissleverandør for den lokale forvaltning, fylkesmannen vil disponere en økonomisk portefølje som delvis kan nyttes til regionale tiltak, men der hovedtyngden av økonomiske virkemidler øremerkes kommunene. Kommunene får et samlet ansvar for virkemidler på en viktig del av viltforvaltningsområdet, og de vil fortsatt ha tilgang til tilskuddsmidler etter søknad til fylkesmannen. Øremerkede kommunale tilskuddsmidler bør ifølge departementet prioriteres der det er etablert kommunale handlingsplaner for vilt i tråd med nasjonale mål og regionale prioriteringer. Samtidig bør fylkesmannen i sin prioritering vektlegge prosjekter og tiltak i de kommuner som har et begrenset inntekspotensiale gjennom hhv. fellingsavgifter og fallviltinntekter. Kommunene vil måtte etablere egne ordninger for innkreving av eventuelle fellingsavgifter, samt å opprette kommunale viltfond i henhold til regler gitt av direktoratet.

De foreslåtte lovendringene og de organisatoriske endringene dette medfører vil gjøre at fellingsavgiftene og inntekter fra fallvilt ikke lenger inntektsføres i det sentrale viltfondet, men tilfaller de kommunale viltfondene. Basert på 1999-tall utgjør dette ca. 31 mill. kroner. Med utgangspunkt i inntektene fra fellingsavgifter og fallvilt vil de kommunale viltfon-

dene og derigjennom kommunesektoren, bli tilført noe større ressurser enn i dag. Tilsvarende vil inntektene til det sentrale viltfondet reduseres, og departementet vil vurdere en differensiert økning av jegeravgiften som fremdeles skal innbetales til det sentrale viltfondet. Fylkesmannen skal i en overgangsfase kunne benytte økonomiske virkemidler fra kap. 1425 post 60 til å støtte enkeltkommuner med særlig behov for driftsmidler. Regjeringen vil komme tilbake til forslagene i forbindelse med den ordinære budsjettprosessen.

Plikten til å opplyse om jaktutbytte

Det foreslås i proposisjonen en presisering av plikten til å gi viltorganene opplysninger og innføring av tilleggsavgift for unnlatelse av å inngi opplysninger. Departementet understreker at behovet for opplysninger er knyttet både til det faktiske resultatet av jakten, samt innhenting av informasjon fra det aktuelle jaktutbytte. Når det gjelder behov for fysisk innlevering understrekes det i proposisjonen at det i de aller fleste tilfeller bare er aktuelt å samle inn organer som ikke har noen økonomisk verdi for jegeren, som kje-ver, kjønnsorganer m.v.

Det er nødvendig å iverksette ytterligere tiltak for å få den ønskede innlevering av jaktutbyttet - for eksempel ved å ilegge tilleggsgebyr for manglende rapportering.

Båndtvangstid og dressurområde for hunder

Det foreslås i proposisjonen nye unntak fra båndtvangsbestemmelsen for hund som er i aktiv politi-, toll- og redningstjeneste eller under trening for slik tjeneste. Det tilføyes videre en hjemmel for Direktoratet for naturforvaltning til å delegerer myndigheten til å dispensere fra båndtvangsbestemmelsen for særlige formål.

Beslutningsmyndigheten til å fastsette dressurområder for hund foreslås overført til kommunen. Det legges til grunn at antallet slike dressurområder fortsatt må være beskjedent, og at det vil være naturlig at det etableres interkommunale samarbeid for å holde omfanget nede.

KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Aud Blattmann, Kai Ekan-ger, Gunn Karin Gjøl, Bent Hegna, lederen Tore Nordtun og Torny Pedersen, fra Fremskrittspartiet, Øyvind Korsberg og Øyvind Vaksdal, fra Kristelig Folkeparti, Hilde Frafjord Johnson og Bror Yngve Rahm, fra Høyre, Bent Høie og Jan Tore Sanner, fra Senterpartiet, John Dale, fra Sosialistisk Venstreparti, Hallgeir H. Langeland, og fra Ven-

stre, Gunnar Kvassheim, viser til at de foreslåtte endringer i viltloven har utspring i behovet for å tilpasse viltloven i forhold til de nye utfordringer som blant annet er kommet i forbindelse med økende be-stander av de fire store rovviltartene.

Merknader til § 12

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmet fra Sosialistisk Venstreparti, viser til at rekkevidden på dagens § 12 i forhold til adgangen til ren preventiv felling er svært uklar og støtter derfor den foreslåtte endring av bestemmelsen slik at dette kommer klarere frem.

Flertallet mener dessuten at gjeldende rett ikke er et tilstrekkelig redskap for å møte de kommen-de utfordringer i forvaltningen av de store rovdyrene. Flertallet er derfor enig i forslaget om å etablere et rettsgrunnlag som legger opp til prinsippet om differensiert forvaltning.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Høyre og Venstre, mener dette innebærer at forvaltningen med kjerneområder eller forvaltningssoner gir en langt mer liberal adgang til felling utenfor disse områdene enn dagens praksis.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Senterpartiet mener dette innebærer en langt mer liberal adgang til felling utenfor sentrale leveområder for rovvilt enn dagens praksis.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmet fra Sosialistisk Venstreparti, mener videre arten samtidig blir underlagt et strengt vern innenfor disse områdene for å sikre levedyktige bestander i henhold til Bern-konvensjonens forpliktelser.

Flertallet er dessuten av den oppfatning at en differensiert forvaltning er det mest egnede virkemiddel for å oppfylle målet om levedyktige bestander av de fire store rovdyrartene i Norge. Dette med bakgrunn i målet om at det skal være mulig å drive aktivt utmarksbeite samtidig som vi sikrer rovviltbestanden. Ved å konsentrere innsatsen med forebyggende tiltak til sentrale leveområder for rovvilt, kan man oppnå større effekt når det gjelder bestandens overlevelse i Norge enn ved å spre tiltakene.

Flertallet er enig i departementets vurdering at kravet i ny § 12 om tillatelse til felling kan skje for å forhindre skade, er i samsvar med unntaksmuligheten i Bern-konvensjonens artikkel 9 nr. 1 annet strekpunkt, om å avverge skade på husdyr. Flertallet er i denne sammenheng videre enig i at prinsippet om differensiert forvaltning tar høyde for konvensjonens artikkel 9 sitt krav om at unntaket skal gjelde i tilfeller der skaden som skal avverges må være *alvorlig*.

Flertallet vil peke på at felling av rovvilt ikke er det samme som jakt. Det er derfor viktig at vedtak om felling etter viltloven § 12 effektueres raskt.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Kristelig Folkeparti, Høyre, Senterpartiet og Venstre, viser til at for å oppnå et effektivt skadeuttak er det nødvendig med et profesjonelt jegerkorps.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener at når først fellingstillatelse blir gitt, bør fellingen gjøres mest mulig effektiv. Derfor er det etter disse medlemmers syn viktig at nødvendige og effektive hjelpemidler og metoder tas i bruk. Disse medlemmer viser til at det er mer humant for rovviltet å bli effektivt avlivet, enn jaging og forsøk på felling over lengre tid. Disse medlemmer vil i så måte vise til felling av jerv i Nordland, der helikopter ble benyttet.

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti er enig i ideen om at det kan være lettere å felle rovdyr utenfor kjerneområdene enn innenfor, og støtter derfor prinsippet om en differensiert forvaltning. Dette medlem presiserer imidlertid at kravet i Bern-konvensjonen om at felling bare kan skje når det ikke foreligger annen tilfredsstillende løsning, må tas alvorlig. Dette betyr at tiltak som tilsyn/gjeting/bruk av hund, uroprosjekt, forsinket slipp på utmarksbeite, tidligere sanking, flytting av sau til alternative beiteområder, inngjerding m.v. er grundig vurdert som alternativer til felling.

Dette medlem mener at differensiert forvaltning må knyttes til faktisk forvoldt skade. Etter dette medlems mening vil ordlyden «...for å forhindre skade på bufe eller tamrein» medføre at rovdyr utenfor kjerneområdet er «fritt vilt». Rovdyr representerer pr. definisjon en trussel mot andre dyr - bufe og tamrein er intet unntak. Videre åpnes det for felling for å «forhindre skade på naturlig fauna, flora eller økosystemer». Etter dette medlems mening åpner dette for tolkninger av primærforebyggende karakter som vil måtte bli problematiske sett i relasjon til våre internasjonale forpliktelser.

Dette medlem mener derfor at kravet til forvoldt skade skal være opprettholdt, og at differensiert forvaltning skal forholde seg til graden av slik forvoldt skade i og utenfor kjerneområdet. Ikke minst mulighetene til en mer lempelig fellingspraksis utenfor kjerneområdene forutsetter dette.

Dette medlem fremmer derfor følgende forslag:

§ 12 skal lyde:

«Etter nærmere *forskrift* som Kongen fastsetter kan departementet, uten hensyn til de regler som ellers

gjelder, *iverksette felling av eget tiltak eller gi tillatelse til felling av et bestemt antall individer av bjørn, jerv, ulv og gaupe, for å forhindre ytterligere skade på bufe eller tamrein. Forskriften skal gi regler om differensiert forvaltning. For å sikre bestandens overlevelse skal det i forskrift fastsettes særskilte kriterier for adgangen til felling i nærmere bestemte områder.*

Avgjørelse om felling i henhold til forskrift etter første ledd skal være begrenset til et bestemt område og et bestemt tidsrom.»

Dette medlem viser videre til at utfordringene i rovdyrpolitikken er store og økende. Mye tyder på at man vet for lite om hvordan rovdyrstanden lever og vokser, noe den raske veksten i ulvebestanden har vist, og mer forskning og kunnskap på dette området er nødvendig. Problemene reflekteres også i de sterkt økte utbetalinger til erstatninger. Erstatninger kan imidlertid aldri bli mer enn nettopp det – nemlig en erstatning for en virksomhet samfunnet ønsker, som utmarksbeite og bærekraftig drift av bufe. Dette medlem er derfor opptatt av at vi gjør det vi kan for å redusere erstatningene gjennom nye forsøk, basert på erfaringer fra andre steder med tilsvarende problemer, for eksempel Italia.

I Abruzzo i Italia har myndighetene satset stort på forebygging. Her har en systematisk over mange år arbeidet for at rovdyr, bufe og mennesker skal kunne fungere sammen. Området, som har vært fraflyttingsruet, opplevde en betydelig oppblomstring ved at blant annet ungdom flyttet tilbake. Dette medlem ønsker at en trekker erfaringer fra slike prosjekter, plukker ut ett eller to områder i Norge og tilfører betydelige ressurser for å drive forebyggende og forskningsbasert arbeid. Et slikt prosjekt ville kunne bety ny kunnskap om rovdyrspørsmål, samtidig som det kunne være en spennende distriktssatsing av interesse for blant annet ungdom.

Dette medlem fremmer derfor følgende forslag:

«Stortinget ber Regjeringen utvikle et forsøksprosjekt med forebyggende og forskningsbasert arbeid i rovdyrutsatte områder, basert blant annet på erfaringene fra tilsvarende problemområder i andre land.»

Merknader til § 14 a

Komiteen har merket seg at ny § 14 a gjelder alle viltarter.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, vil understreke at det skal sterke grunner til for å gi fellingstillatelse etter § 14 a for trua eller sårbare arter.

Endringer som følge av overføring av ansvar og virkemidler til kommunene

Komiteen støtter forslaget om å overføre ansvar og virkemidler til kommunene når det gjelder fellingsavgifter, viltfond, håndtering av fallvilt m.v.

Merknader til § 40

Komiteen viser til at komiteen i budsjettinnstillingene for både 1998, 1999 og 2000 har bedt Miljøverndepartementet legge fram forslag om overgang til etterskuddsvis betaling av fellingsavgiftene. Dette bør etableres samtidig som ansvaret overføres til den enkelte kommune.

Ved uttak av skadedyr mener komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet det er uheldig at de som er skadelidte selv skal dekke kostnadene ved skadedyrfelling, som følge av statlig rovdyrpolitikk. Disse medlemmer mener at staten bør dekke disse utgiftene.

FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:

Forslag 1

I lov 29. mai 1981 nr. 38 om viltet (viltloven), skal § 12 lyde:

Etter nærmere *forskrift* som Kongen fastsetter kan departementet, uten hensyn til de regler som ellers gjelder, *iverksette felling av eget tiltak eller gi tillatelse til felling av et bestemt antall individer av bjørn, jerv, ulv og gaupe, for å forhindre ytterligere skade på bufe eller tamrein. Forskriften skal gi regler om differensiert forvaltning. For å sikre bestandens overlevelse skal det i forskrift fastsettes særskilte kriterier for adgangen til felling i nærmere bestemte områder.*

Avgjørelse om felling i henhold til forskrift etter første ledd skal være begrenset til et bestemt område og et bestemt tidsrom.

Forslag 2

Stortinget ber Regjeringen utvikle et forsøksprosjekt med forebyggende og forskningsbasert arbeid i rovdyrutsatte områder, basert blant annet på erfaringene fra tilsvarende problemområder i andre land.

KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i lov 29. mai 1981 nr. 38 om viltet (viltloven)

I

I lov 29. mai 1981 nr. 38 om viltet gjøres følgende endringer:

§ 12 skal lyde:

§ 12 (fellingstillatelse *for å forhindre at rovvilt gjør skade*)

Etter nærmere *forskrift* som Kongen fastsetter kan departementet, uten hensyn til de regler som ellers gjelder, *iverksette felling av eget tiltak eller gi tillatelse til felling av et bestemt antall individer av bjørn, jerv, ulv og gaupe for å forhindre skade på bufe eller tamrein. Forskriften skal gi regler om differensiert forvaltning. For å sikre bestandens overlevelse skal det i forskrift fastsettes særskilte kriterier for adgangen til felling i nærmere bestemte områder.*

Avgjørelse om felling i henhold til forskrift etter første ledd skal være begrenset til et bestemt område og et bestemt tidsrom.

§ 13 første ledd tredje punktum skal lyde:

Ellers tilfaller det felte dyr eller verdien av dette kommunen.

§ 14 skal lyde:

§ 14 (felling av andre viltarter som gjør skade)

Departementet kan gi forskrifter om at bestemte viltarter som gjør skade i nærmere angitte tilfelle, kan felles uten hensyn til fredning og jakttider. Forskriftene kan gjelde felling hele året eller bestemte tidsrom og for hele landet eller bestemte områder. *Det kan i forskriftene gis regler om felling utenom fastsatt jakttid av bestemte viltarter som vesentlig reduserer andre arters reproduksjon.* Forskriftene kan bestemme at det vilt som felles etter første eller tredje punktum, skal tilfalle Viltfondet.

Et vilkår for felling etter foregående ledd er at eier, bruker eller rettighetshaver i rimelig utstrekning har forsøkt andre tiltak for å avverge skade eller begrense påvirkning som nevnt i første ledd tredje punktum.

§ 14 a skal lyde:

§ 14 (felling av vilt i særlige tilfeller)

Direktoratet eller den det bemyndiger kan, uten hensyn til de regler som ellers gjelder, av eget tiltak

iverksette felling av vilt, når dette anses nødvendig for å ivareta offentlige interesser av betydning, herunder å forhindre skade på person, vesentlig skade på eiendom som ikke omfattes av § 12 og § 13, eller skade på naturlig fauna, flora eller økosystemer.

Kongen kan i forskrift gi nærmere bestemmelser om adgangen til å iverksette felling etter første ledd.

Felling som nevnt i første ledd kan om nødvendig gjennomføres på annens eiendom.

§ 34 første ledd skal lyde:

Den som på lovlig grunn sårer storvilt, har rett til å forfølge og tilegne seg dyret også på grunn der en annen enn jegeren har jaktretten. Forfølgningsretten opphører ved utgangen av den dag da viltet kom inn på en annens grunn. Jegeren har bevisbyrden for lovlig forfølging. Kongen kan i forskrift fastsette hvilke viltarter som skal regnes som storvilt.»

§ 35 skal lyde:

§ 35 (*felling utført av andre enn den jaktberettigede*)

For felling av vilt i henhold til lovens § 12, § 13 og § 14 a kan direktoratet bestemme at felling kan utføres av andre enn den jaktberettigede.

§ 40 annet ledd skal lyde:

For hvert dyr som tillates felt eller felles av elg, hjort og villrein skal det betales en fellingsavgift etter satser og regler som Kongen fastsetter. Kongen kan bestemme at kommunen innenfor nærmere rammer kan fastsette fellingsavgiften for elg og hjort.

§ 43 skal lyde:

§ 43 (*viltfond*)

Jegeravgiften og fellingsavgiften går inn i et viltfond til fremme av viltforvaltningen. Fellingsavgifter som fastsettes av kommunen, går inn i tilsvarende kommunale viltfond. Direktoratet kan gi regler om anvendelse av midlene i kommunale viltfond.

§ 48 skal lyde:

§ 48 (*viltfondets og kommunens eiendomsrett*)

Vilt som ulovlig er felt, innført til Norge eller ulovlig holdes fanget, eller verdien av dette, tilfaller Viltfondet etter § 43 første punktum. Det samme gjel-

der forlatte egg, egg som oppbevares ulovlig, fallvilt og vilt som er avlivet i medhold av § 12 og § 14 a, av humanitære grunner eller under nødverge eller nødstilstand.

Hvis viltet som nevnt i første ledd er hjortevilt og bever, tilfaller viltet i stedet kommunen. Kommunen kan likevel overlate hjortevilt og bever som er ulovlig felt i jakttid, eller dets verdi, til den jaktberettigede mot tilsvarende fradrag i hans fellingskvote.

Kommunen skal så vidt mulig sørge for at viltet blir tatt vare på.

§ 50 skal lyde:

§ 50 (*plikt til å opplyse om jaktutbytte*)

Departementet kan bestemme at den som har drevet jakt og fangst og den som har leiet ut jakt- og fangstrettigheter eller solgt jaktkort, kan pålegges å gi viltorganene opplysninger, herunder innlevere hele eller deler av viltet, til statistiske eller vitenskapelige formål. Dersom slikt pålegg ikke er etterkommet, kan det ilegges en tilleggsavgift på jegeravgiften for det påfølgende jaktår etter satser som Kongen fastsetter.

§ 52 femte ledd skal lyde:

Reglene i annet og tredje ledd gjelder ikke for hund når denne brukes i reindrift, dressert bufhund når den brukes til å vokte bufe eller hund i aktiv politi-, toll- og redningstjeneste eller under trening for slik tjeneste. Direktoratet eller den direktoratet bemyndiger og politiet kan for særlige formål dispensere for bruk av løs hund i båndtvangstid. Politiets avgjørelse kan påklages til direktoratet.

§ 55 skal lyde:

§ 55 (*dressurområde*)

Kommunen kan uavhengig av reglene i dette kapittel, samtykke i at et avgrenset område legges ut som dressurområde for hunder. Før samtykke gis skal grunneierens tillatelse innhentes.

II

Endringene i §§ 13, 40, 43 og 48 trer i kraft 1. januar 2001.

Endringene i §§ 12, 14, 14a, 34, 35, 50, 52 og 55 trer i kraft straks.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 31. mai 2000

Tore Nordtun
leder

Gunn Karin Gjøl
ordfører

Aud Blattmann
sekretær